Nansie: In de ru

In de ru

Nansie is ain van de mooiste hennen uut t haile hounderhok.

Doar is elk t wel over ains. Ze het n mooie rooie kamme en heur veren glanzen in de stroalende zunne.

Ale hennen binnen slim jeloers op heur, want Henderk Hoan let dudelk maarken, dat e slim veul mit Nansie op het.

Ook d'aaier, dij Nansie legt, glanzen mooi en ze binnen flink groot. Aiglieks is t zunde dat boer Willem ze elke moal vothoalt.

Nansie zol der best n poar van bewoaren willen om ze aan d'aander hounder zain te loaten. Ze is der slim groots op.

Zo nou en din, as gain aine t zugt, gaait Nansie wel ais noar n plazze of noar d'sloot om zuk in t spaigelnde wotter te bekieken.

En as ze zuk din zain kin, is ze slim wies mit zukzulf. Soms wordt ze der wel ais n beetje eelsk bie en din lagen d'aander hennen heur uut.

“Moust nait zo groots op diezulf wezen,” zee Corrie, d'ol henne, ais n moal, “wie binnen aalmoal zoas wie binnen en wie kinnen doar nait groots op wezen, want t is ja gain verdainste hou of je der uutzain.”

Nansie het dou de kop wies in de locht stoken. “Dat zegst doe, omdast zulf al zo old en gries bist,” het ze tegen Corrie snaauwd, “doe bist jeloers op mie.”

Corrie zee mor niks meer en luip bie Nansie vandoan. Mit zo'n eelske medde kon je toch nait fesounlek proaten.

Ook d'aander hennen komen op zo'n dag, as Nansie de grootseghaid in de kop het, mor nait te dichtebie heur.

En Nansie zöcht din wat aanhold bie Henderk Hoan. As ze din n lekker zoadje of n mooie wurm vindt, din let ze dat goud dudelk heuren, zodat Henderk ter wel op ofkomen mout.

“Magst hom wel hebben,” zegt Nansie din. En zo maint ze, dat ze bie heur boas in n goud bloadje komen zel en Henderk heur hopelk n beetje veurtrekt.

Mor n poar doage leden binnen der zo mor twij grode veren uut heur steert valen.

n Dag loater krigt ze kriebels in heur nekveren en ook doar begunnen veren uut te valen. Soms wel vieve of zezze tougelieks.

Nansie moakt zuk doar nogal zörge over, want ze wordt haildal koal om de nekke. In de spaigelnde sloot het ze dat dudelk zain.

Wat zugt ze der ja uut en wat wordt ze lelk!

Nansie kin zuk nait bedappern en vragt aan Corrie wat of dij der van vindt. Corrie hoalt de scholders op. “Dat is hail gewoon, hur,” zegt ze, “dat hebben ale hounder ainmoal in t joar. Kiek mor bie dien zusters. Ien binnen in de ru!”

En din bekikt Nansie heur vriendinnen ais goud en ze zugt, dat dij ook koale nekken hebben. Mor t slimste wat Nansie nou opvaalt, is, dat ze ook aalmoal koale gatten hebben. Der zit gain vere meer op. Je kinnen zo heur blode vel zain. Dat is toch wel hail onfesounlek. Zol zai dat zulf ook hebben?

As Nansie Corrie der noar vragt, begunt dij te lagen.

“Wat denkst doe? Dast doe aans bist as d'aander hennen? Nee heur, dien gat is ook hartstikke koal.”

Nansie schoamt zuk hoast dood. Doar lopt ze nou over t haim mit heur blode gat.

“Gaait dat wel weer over, Corrie?” vragt ze verlegen en perbaaiert mit heur vleugels heur achterkaande te bedekken.

“Joawel heur,” antwoordt Corrie, “dat is over n moand wel weer veurbie. Din hest weer aalmoal nije veren. Maisttied binnen dij nog mooier as de veuregen.”

Dat locht Nansie toch wel n beetje op.

Aaierleggen dut ze nou ook hoast nait meer. t Wil haildal nait en Henderk Hoan dringt ter ook nait op aan. Hai wil zeker gain aaier hebben van zokse koale hennen.

Dizze haile toustaand duurt wel n moand. t Is slim kold in de nekke en veur t gat. Mor op n dag, as Nansie zuk weer ais n moal in d'sloot bekikt, zugt ze aalmoal lutje nije veertjes in heur nekke.

Zollen dij nou ook aan heur gat gruien? Ze dut ale muite om zuk van achtern te bekieken en ze vaalt ter zowat bie in sloot.

t Duurt nait laank of Nansie en heur zusters hebben ale veren weerom. Nog mooier as veurtied. De nije veren glimmen in de zunne en de kammen binnen nog roder as eerst.

Ze vuilen zuk weer n stok beter. Mor t is n male tied west.

Henri Wierth

tekeningen: Maria Rietsema